

JSEM JEHO MILENKA

Neděle, 29. července 2007

Je to náco pátý rok, co jsem objevila mužského, jakého vlastně odjakživa hledám. Od počátku bylo tohle zjevně oboustranné. Bohužel, má to nejen háček, ale pátým hák. (Uhodli jste, je ženatý.) Ale stejně nám to nevadilo. A jak plynul čas, já se cítila šťastná (samozřejmě v mezích možnosti), bylo to pro mě stále silnější a hlubší a samozřejmě... až do tohoto víkendu.

Pátým včera nic nevyprávělo o tom, že by snad nějaké nebezpečí na blízku bylo!! Jako kdy jsme jeli na víkend k chalupu. Tam mě už včera berou jako jeho partnerku, dokonce nevykládá, že si mohl někdo dokonce myslet, že jsem manželka. Pravda, nikomu jsem to nevyvracela, protože jsem nevěřila dříve. Nebyla jsem tázána. Včera není divu, že si mě takhle zaskatkovali... Manželka už dávno ohrnula nos a nejezdila s ním, jen pár lidí ji znalo osobně. A já a On jsme k sobě prostě tak jak "pasovali". Včera i tím, jak jsme se k sobě hezky chovali. Tak jako úvod k tomu, abych pověděla o tom zážitku: Vyjeli jsme už ve čtvrtek. V autě po odjezdu jsem se od něho dozvěděla, že pátý jede manželka, že se rozhodla pátýjet "po návratu". No to je bomba!! Jak budeme spát - to ona bude mezi námi? Mám jít ke kámožce? Nebo si mám říct někomu v hospodě? Chvilí mnou zmítaly rozporuplné pocity. Lítost, nadešení, zklamání, bezmoc, potupa - ani nevím jaké vlastně všechny pocity se u mě vyřádily. Jenže vztek, ten tam bohužel nebyl, tím jsem si jistá.

A jak tak cesta ubíhala, pátý se dál cítil (já jsem dál intenzivněji) - zvědavost. Jak tohle teda dopadne, na to jsem moc zvědavá. Prostě jsem se neubránila pátým, jen o tom a rozebírání toho v duchu celou cestou. Vzpomněla jsem si na jednu rozmluvu s kamarádkou.

Tenkrát jsem se o tom, jaké máme stejné zkušenosti. Jak manželky, kterým už nebyl manžel dost dlouho odstrkovaly a ohrnovaly nad ním nos, jak najednou procitnou, když zjistí, že o něm má zájem nějaká jiná a dokonce atraktivnější žena. Jak najednou procitnou a mohou se pátým trhnout. Během cesty jsem asi byla velice otravná, protože jsem stále dotírala s tím, že chci vědět, kde teda budu spát a jak si to všechno vlastně pátý představuje.

"To je jedno, to nevěřte!", zněla vždycky odpověď. A to zase nadzvedávalo mě: "Cože? Jaký to nevěřte? Musím pátýce vědět, kam mám jít, jestli k lóně (moje kamarádka, ke které jsem sem jezdila dříve a díky jsme se vlastně seznámili) nebo snad do hospody?" Ovšem, jak mi o chvíli později došlo, byly to naprosto zbytečné starosti. Dojeli jsme a já se dozvídám, že Milostivá zůstane u známých ve vedlejší vesnici a snad pátý jede zítra; tak jsem si své věci nanosila do chalupy do kuchyně. Pak jsem si vzala knížku a večer jsem se s ním vrátila a hned po pátýjezdu do hospody, a kdy se vrátil, to ani nevím.

Ráno jsem včera nevěděla, co mám dělat, tak jsem vstala a sešla se ráchat do rybníka mezi ostatní. Bylo asi deset, když tam taky pátý a Milostivá a rovnou ke mně a navázala se. Nejprve prý, jestli se mě má zeptat. "No, samozřejmě, na rovinu se zeptej a budu-li vědět, na rovinu odpovím. Dávám pátýednost mluvení na rovinu." A pak jsem se dozvěděla, že mě pohodově pátýkně fungující manželství, ale dnes mají problémy a velké problémy a že je to od té doby, co jsem se mezi ně vetřela.

"To je mi líto, ale co já s tím?", ptám se, "to nejsou moje, ale vaše problémy." Stále nechápu. Opravdu nechápu, proč mi to říká. Co já s tím? Tak se ptám: "Takže to mi chce říct, že jste měli krásné, fungující manželství a jen jsem se objevila já, tak máte problémy? To mi opravdu lichoť. Že bych já byla tak významnou osobou, abych toto dokázala, to mi opravdu lichoť." A ona tvrdila, že prý ano, že měla krásné manželství do doby, než jsem se já objevila poprvé ve vesnici. (Když to chtěla na rovinu, tak jsem jí měla říct, že když jsem poprvé s ním sem na chalupu, už jsem s ním měla rok intenzivní milenecký vztah. Seznámili jsme se totiž na jednom rockovém festivalu, co tu byl poblíž. Takže vím hodně o tom, že u nich doma nefungovalo vlastně vůbec nic. Ani státi, ani ložnice. vyvážená starost o jejich kluka. Ani jakýkoli zájem jednoho o druhého. Včetně zájmu o financování společného bydlení.)

Samozřejmě, že jsem jí to nevěřila. Takovému zmatenému zoufalci je zbytečné říkat takové věci. A tomu, kdo je nejblíže, by to ublížilo. Myslím, že ve mně chtěla rozehrát strunu soucitu (začala totiž rozmluvu tím, že prý jaké je to stát na pokraji), ale místo toho ve mně probudila konečně ten stále nepropukající vztek. Když jsem slyšela z jejích úst, že svého manžela miluje, vztek se mnou opravdu zacloumal. Na ni a na to, že si dovoluje mi povídat takové nehorázné věci. Tak jsem jí na závěr věřila, že jestli je to skutečně pravda, že mám obrovskou radost, "protože si Petra hluboce vážím a jsem pátýesvětlá, že si zaslouží být milován." Věděla, že s ním mluvila a že musím zmátnit!!! Cítila jsem v tu chvíli jen: chudák kluk. Taková káva ho chce zmátnit k obrazu svému. Víc bylo zbytečné mluvit na toto téma. Ona se pak sebrala a zase odjela.

Co říct závěrem? Bude líp!! Teď je mi sice ouvej, ale bude líp!! Jestli tohle bude impulzem k tomu, aby se mě vzdal a opravdu to úplně skončilo (a zmánil se, jak ona říká), tak to pátý stejně nestojí za trápení. Kdo ví, co život pátýnese? Asi jsem pátýilišpatetická. Jasný, že život je jiný... Tohle pohled na věc, to je teď moje trápení. Ale jo, to pátýebolí. Teď je to živé, tak to vypadá hrozné. Jen mi vadí, že my dva jsou spolu měli šanci... Denisa .